

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, ápril 14.
1867.
2. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Barátok-tér 9. sz.,
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyi-nak van
szánva.

Legujabb alkotmányos népdal.

Ad notam : Ne szidd német a szentemet,
Te lopod az én pénzemet.

Kiviritott a kikirics . . .
Tubákszinü virága, —
Hej huj! ez az új szabadság!
Jaj de borsos . . . de drága.

Adsza német paroládat . . .
Ha már barátok vagyunk?
Rugd le azt a bőplundrádat —
Majd mi szükebbet szabunk.

Félöl magas köcsögöd et
Jobb a handlénak adod,
Tedd a helyett most fejedre . . .
A magyar diszkalpagot.

Ne csoszogjon a kalucslid,
Nesze egy pár sarkantyú . . .
Ezt üttesd fel a sarudra . . .
Akkor leszesz szép fattyu!

Rongyos avult köpönyeged, —
Kitatarozzuk szépen, —
Asztalfőre ültetünk fel . . .
Aranyos karos székben.

Kardot kötünk oldaladra,
Hogy ne járj több hopszaszátt.
Ne félj, hogy azt — kit mi védünk . . .
Egy könnyen megszalasszák.

Hogy ha pénz kell? azt is adunk,
Notabene papiroost, —
Mert aranyunk és ezüstünk
Biz isten nekünk sincs most.

És mind ezen szivességért . . .
Tudod-e hogy mit kérünk?
„Ne szidd német a szentünket“
. . . Így talán öszveférünk.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései

az országgyűlés kakasülőjén.

Szent Kleofás! nem hiába hogy utolsó ülés van, de ugyan t'resek a padok.

Nini . . . hiszen a baloldalon sokkal többen vannak még jelen, mint a jobboldalon. Elhiszem azt, mert hát a Deákpártnak egyharmadát kinevezték főispánnak, a másik harmadát miniszteri tanácsosoknak, osztályfőnököknek és titkároknak.

Hát a Tiszapárt közül ugyan lett-e valaki főispán? kérdik atyámfiái . . . igen is lett egyetlen egy.

No ha most történnék a közönségi javaslat felett a szavazás, alkalmasint a minoritás lenne majoritás!

De nini készen vannak már a miniszteri új székek? . . . pompás positiót foglaltak; hátok mögött van mindjárt a hatalmas bedekkung, — ennél fogva bátran farkas szem nézhetnek a tigrisekkel.

Ugyan kérem jelen van a pénzügyminiszter ö excja? ezt a kérdést a szomszédom intézte hozzám, egy vöröshaju, duplaszemű, piszeorru, sovány nyurga bajusztalan kettős szakálu és tarka bugyogóju emberspécies.

Igen, ott ül a második asztalnál ni . . . látja a hátát?

„Ah csak a képét láthatnám.“

„A képét megveheti ön a vácsi uteza szegletén egy hatosért.“ Ki ön, hogy a pénzügyminisztert sem ismeri?

„Én Harabaseszky vagyok.“

„Harabaseszky? . . . ühm, ön az a derék adószedő a Tiszazugon, a ki, oly fortélyosan betudta szedni az adót? . . . Na amice! magának itt nagy jövője lesz.“

„Gondolja ön?“

„Ó bizonyos vagyok benne s legközelebb ajánlani fogom önt a pénzügyminiszternek.“

„Ki . . . ki . . . kihez van szeremesem?“

„Én Ludas Matyi vagyok.“ E szavakra az én Harabaseszkim, mintha puskából lőtték volna ki, úgy ugrott el mellőlem, s vágott olyan szemet reám, mintha mondta volna: na hiszen köszönöm az auffírolást — de nem kívánom.

No de legalább eldisk ráltuk azt az unalmas időközt, mi alatt Miletics Szvetozár magyarul fogalmazott indítványát szerb nyelven felolvasta.

Halljuk most Szentkirályit, e derék férfit, ki az elnyomott nemzetek részére kóporsó raktárt szándékozik felállítani . . . Nem rossz gseft lesz különösen egy doktornak.

Ugyan megvigasztalt bennünket ezuttal is a kandidátus polgármester ur, azt mondván a többek közt, hogy: „Magyarország megmarad, ha nem is mint Magyarország — de mint ország“ óh opportunus bölcsesség! mely meghajolsz a legkisebb szellőnek is . . . mint a lengenád, szervusz neked . . . jó éjszakát.

Nini . . . hát a talán Babes, a ki a belügyminisztert igaztalan tény elkövetése miatt vádolja? . . . no hiszen jobb lett volna neki is vakon nem születni. Ugyancsak megfelelt neki a belügyér. Eszembe is jutott rögtön Holdmezei Cserei Berei Farkasnak pattanós epigrammája, mit a népszerű költő Igaz nevezetű bécsi ágensre — ki épeu tarpis embernek ismertetett — Igaz Dániel, egy becsületes polgár neve napján, a vendégek kívánatára rögtönzött; mely így hangzik:

Ha igaz, hogy a gaz — arany közt is szemet?

Az igaz igaznak tisztelem érdemét.

De a kit csak névvel neveznek igaz-nak:

Az, gazabb a gaznál — ezt mondom igaznak.

Tréfás adomák.

Obsitot kapott a baka s pár huszassal zsebében megindult hazafele. Egyik sváb városban bemegy egy koresmába s ki vág egy huszast az asztalra, kérdezve a koresmárost, ha valyon kaphat-e azért mindent?

„Oh igen is kap mindent csak tessék parancsolni“ mondá a csaplár.

A baka tehát egész nap jól evett ivott, estve felé aztán felkerekedvén, így szólla a csaplárhoz: „na koresmáros ur nincs semmi panasgom reá, becsületesen megtraktált, tehát isten megáldja.“

„De nem addig van a hallja! előbb fizesse ki, a mit megevett, megivott . . . itt a kontó ni . . . három tallér és két huszasra megy.“

„Nekem az mindegy, akármennyire megy . . . a kontója, én világosan megkérdeztem a csaplár urat, hogy kaphatok-e mindent ezért a huszasért — s ön azt mondá, hogy igen . . . tehát többet nem vehet rajtam igazságosan, mint azt a huszast, mely most itt ott van az asztalon ni.“

A csaplár átlátván hogy itt kifogott rajta a furfangos baka, így szólla végre: „Tudja barátom tegye el azt a huszast, még én adok azon felül egy tallért . . . ha megteszi a mire kérem“ . . .

„Hogy ne tennem, megteszem biz én szivesen, csak ide azzal a talérral“ . . . „Itt van nohát fogja . . . Látja átellenben azt a magyar koresmát . . . a vörös ökörhöz? Annak a gazdája szörnyű elenségem nekem, vendégeimet mindig elesalja tőlem; menjen oda . . . és szedje rá azt is úgy mint engem. . . .“

„Sajnálom, de azt már nem tehetem.“ felele a baka.

„Hát mért ne tehetné?“ kérdé meghökkenve a csaplár.

„Azért, mert már ott tegnap voltam, és az két tallért adott, hogy az urat szedjem rá.“

Hogy alkudott az egyszeri cigány a szolgabíróval?

Ezernyolczszász negyvennyolczban szolgabíró elibe került a cigány, valami lülopást fogtak reá, a more azonban erősen állította, hogy a lü saladt el vele, ő nem lopta, hanem cserélte, a páksust meg elvesztette.

„No cigány nem a löért, hanem épen azért kapsz most 50-et, hogy a pákszust elvesztetted.“

„Jaj nagyságus fűfűbíró uram! esokolom kecsit, labat, most azs egész világ negyvennyolczsas. — én is hadd legyek a. — parancsolja meg annak a pimasz hajdunak, hogy rajtam csak 48-on kezdje az olvasást.“

Uj nóta

az uj szabadságról.

A népnek írta Szakál Lajos Békés városi képviselő

Ujra virad? örvend is a nép . .
A negyvennyolcz hogy életbe lép.
A szolgaság láncza már lehull . . .
Milliók panasza elnémul.

Visszaállnak mind a vármegyék, —
Hogy magukét ők is megtegyék;
Szabad választás és szabad szó . . .
A míg még több, szabad sajtó!

Tizennyolcz év sok bajt hagyott ránk,
Rögtön ujja nem lehet hazánk.
Egyidőre legyen türelmünk —
Hogy igazán rendbe jöhessünk.

Szomszédinkkal uj frigyre léptünk,
Meggzabva jog s tehermértékünk.
Kiki tudja meddig seperjen, —
A más háza elé ne menjen.

Kinn is benn is legyen békesség,
Számunkra most ez az üdvösség;
S ki nélkül e hon csak pusztá kép,
Éljen az erő, — éljen a nép.

Régi nóta

a régi szabadságról.

A népnek éneklte Ludas Matyi leendő képviselő.

Megvirad még, hidd el azt magyar nép!
Jaj be várjuk, jaj de ránk illenek;
Alkotmányunk régi sánczairul, —
Jóllét, béke, hajh de soká virul.

Adja az ég, oh de minél előbb —
Restauráljanak a vármegyék,
Választhasson a nemzet szabadon,
Ne nyomhassa őt el a hatalom!

Magunknak but, ób mi nem okozánk,
Fukar a sors jelenleg is hozzánk.
Hogy segítsünk a drága hazán,
Vállat válhoz vessünk igazán.

A ki velünk szívből egyetért,
Szeressük azt mint testvér a testvért.
Ki jobbot nyujt, nem lehet az ellen,
Hogy bennünket végképen elnyeljen.

Szent legyen hát régi törvényünk,
Vigyázzunk ha újat cseréltünk.
A szabadság ne legyen ábrándkép!
Csak így lesz majd elégedett a nép.

Tigriskörmök.

Sokan kérdezősködnek Ludas Matyitól, ha valyon nem tudná-e megmondani, hogy hát mi volt az a halasztatlan fontos ok, mi miatt a képviselők körlevelek által szólítottak fel, hogy el ne távozzanak?

Az a fontos ok bizony édes atyámfiai! ha a spiritusom nem csal, a volt: hogy az újonnan kinevezett főispánok a képviselőknél előbb mellessenek szét illető megyéikbe, hogy ott kapacitáljanak.

Egy jobbitott képviselő, ki mellesleg mondva a miniszteriumnál zsiros konczot kapott, — mintegy sajnálkozva mondá egyik balista barátjának: „látod pajtás! ha nem lettél volna oly dühös tigris, — mostan septemvir lehetnél.“

„Nem lennék én czimbora! de e c e m v i r s e, pedig azt már te is megengeded ugy-e hogy a decemvir nagyobb ur a septemvirnél“, felele a tigris őszintén.

A bécsi udvari kappelmaiszter nem akarja engedni, hogy a koronázási mise zenéjét más írja meg. Hát csak tessék megírni kappelmaiszter ur! hanem most az egyszer a taktust már csak mi szeretnénk ütni.

Mármarosban az orosz oláh és az örmény örökös czivakodásban van egymásközt a felett, hogy melyik nemzet teszi már tulajdonképen a többséget?

Az orosz azzal dicsekszik: hogy ők Mármarosban száztiz ezeren vannak; az oláh ezen szám ellen többséget kimutatni nem bírván, egyszerűen tagadja az oroszok állítását; az örmény pedig megesküszik reá, hogy mind két nemzetnél, tehát az orosz és oláhnál is többen vannak, ha a kecskéket is oda számítják.

Na Fiume is megszabadult Murawieffjétől — Smaiestől . . . Noha a magyar kormány által korántsem magyar, hanem egy C s e h neveztetett oda biztosul, mindamellert reméljük, hogy a derék Fiumeieknek nem lesz okuk így kiáltani fel: „bizony csehtül állunk mi még most is.“

A politikai lapok ugy szaporodnak most, mint a gomba, mire pompás esős idő jár. Hanem az a furesa, hogy mindmegganyai kisebb nagyobb mértékben miniszterialis organum ohajt lenni. Ezek is ugy gondolkoznak, mint az egyszeri cigány, kitől midőn kérdeznék: „micsoda vallásu vagy more?“ azt felelé: „a falu vallásán“. Ilyen a napi sajtó is, mely a hatalom pártján áll rendesen.

Kivétel ezen handabandázó lapok között egyedül a „Magyar ujság“; ez a valódi liberális lap, mely a nép szabadságát védve, bálványt nem imád és önzőrdék felé nem kacsintgat.

Ludas Matyi tehát csak is e lapot, a „Magyar ujság“ ot ajánlja előfizetőinek figyelmébe.

Üdvözlő felirat Sopron városához.

Te vagy az óh Sopron! mely engem egykoron,
Sok érdemeimért diszpolgárrá tevél, —
Látom a nemes vér nem válik át vízzé, —
Mert Magyarországon te vagy az egyedül,
Mely az alkotmánynak hódolati jelül —
Uj adó czimtablát festetél németül.

Smerling, soproni diszpolgár.

Böze generális

Hősünk mint obsitos baka sétál Milánó utcáin, előtálatkozik páter Padróval, és az jövedelmező pénzforrást mutat neki.

Hősünk csakhamar 44 tallért keresvén, barátságos uton megosztóznak páter Padróval, s azután őt nem látja többé Milánó.

Hősünk Dargónál vitéz tetteket visz végbe, ugyan is meglátván az ellenséget, csapatját ekép bátorítja a csatára: „Na fiuk! ki merre lát, hordja el az irhát, majd szaladok én elöl, a ki utól ér, — rugjon a hátulsó . . . sarogjamba“.

Hősünk a dargói vesztett esata után generalisi ranggal quétál ohne karakter, de mivel pensiót egy hun ezut krajezárt sem kap, kitanulja a prókátorságot, s beállit Esztergomba az ügyvédi diplomával.

viselt dolgai.

Hőstünk meghallván, hogy az országgyűlés egybe fog hivatalni, kezdi magát a szónoklatokban gyakorolni, és . . . beszél a levegőben . . . a falaknak.

Elkövetkezvén a képviselő választás ideje, hőstünk bucsut járát a néppel, megesküdtetvén azt egy kereszt alatt, hogy ő iréa adja voksát — elválasztatja magát képviselőnek.

Hőstünk hetedhét országra szálló . . . dörgő hangjával diadalt arat, és remek szónoklataiért az összes képviselők brávoi között megkapja az érdemlett jutalmat, . . . a csörgő sapkát.

Hőstünk hivatalért folyamodik a minisztériumhoz, hivatkozván azon érdemeire, hogy ő mindig a majoritással szavazott. — A minisztérium zavarban van, hogy ily jeles és magas állásu nagy hazafinak minő polcot adjon; Ludas Matyi ajánlatára végre is kinevezi őt a gödöllői kastélyba portásnak. Ecce . . . homo.

Falusiak látogatása Pesten.

Adjon Isten jó napot notárus uram!

Hozta Isten János gazda! Nohát szerencsésen megjárta Pestet? mit csinálnak az országgyűlésen? Ugyan mit bámul úgy rám János gazda? Csak föl kell tennem róla, hogy az országgyűlést megnézte, ha már egyszer Pestre került? Hiszen Pesten lenni és az országgyűlést meg nem nézni, annyi, mint Rómában járni és a pápát nem látni.

Bizony nem rajtam mult, hogy be nem mehettem. Hát én, Bálint szomszéd, Csörgő András, Koneztor Mihály meg a molnár koma eleget sürögtünk, forogtunk, hogy bejuthassunk; de mert böcsületes falusi embőr kinézésünk van, egy magyar ruhájú, de németül sandrikáló, bokáig érő zsinóros prémes reverendájú nagy botos uriembőr lejjebb igazított, azt mondván: „Ot fan hácz-nagi kanczláj!”

Elmentünk hát a másik kapuhoz; ott meg egy vörös zsinórral kihányt atillás és magyar czimörös kalapu urforma azt mondta. — hogy a karzati jegyek már mint elfogytak. —

Szembe állottunk tehát az országházzal; oda támaszkodtunk a vasrácsos kerítéshez és pipaszó mellett elbeszélgettük az időt. A kik mellettünk elhaladtak, azok azt mondák, hogy most valami közös ügyre voks lnak. minek mi a híret sem halottuk — Mikor aztán a sok nagy ur, népség és fejér cselédség az országházból kijött, és a nép mind elment volt, azt gondoltuk, hogy most már elég tág lesz oda bent. Nagy alázatossággal folyamodtunk hát a bokáig érő reverendás német urhoz: „Becsölettel kérjük, engedje meg nekünk a haza áldására épült ezen házat belülről is megtekintenünk, ha már kívülről megnéztük, mert a jó Isten tudja, hogy mikor jöhetünk megint Pestre.“ . . . De az ezüst gombu botos német kapus nem tágitott. Arra jöve egy derék ember, alkalmasint újságíró lehetett, mert sok újság volt a zsebében. Ez osztán oda mondogatta a bundás estrázsának, hogy miféle disznóság az, hogy a szegény falusi embereket még az országház megnézésétől is eltiltják; az ország pénzével fizetett inasok is azt hiszik, hogy a falusi embernél különb emberek; pedig, azt mondta továbbá, míg ti itt henyéltek, azalatt ezek az emberek véres verejtéket izzadnak, hogy az adófillérjeikkel a ti fizetésekhez hozzájáruljanak, tán csak nem féltek, hogy ellopják a miniszteri padokat, ha a terem megnézik? Jaj hogy az uristen áldaná meg azt a jó urat, mert hát a kapus megszégyelte magát és beeresztett

No de mikor az első ambituson körösztil és néhány kögarádicson fölmenénk, egy üvegajtóhoz értünk. Az üvegajtó mögött vagy hat darab magyar czimeres kalapu legény állott

„Mit keresnek itt kendtek?“ rivalgának reánk.

„Tisztelettel esedezünk; az országházát nagyon kívánnánk megnézni,“ mondtam én illő alázatossággal.

Mind hatan a kezükre néztek.

Én nem tom notárus uram! de tán azért, mert azon nem volt fehér keztyű mint az övéken; az egyik a hat közül azt mondta, hogy „nem szabad!“ és a kücsöt belül ráfordítá. Nekik tudni kell a regulát. Lesomfordáltunk tehát szomoruan a kögarádicson, kalapunkat kezünkben, a mikor az egyik a hat közül a többi ötnek alkalmasint tót nyelven azt mondta: „Schnorrer!“

A hogy a kis utczából a vasutas nagy utba kanyarodánk, előtaláltuk megint azt a vörös tollas urat, a ki a reverendást jól megpirongatta, csudálkozva kérdé tőlünk, ha valyon oly hamar megnéztük e az országhá-

zat? — „Dehogy néztük uram, be se tettünk a lábunkat; kitétték a szűrűnket.“

„Isten áldja meg földiek; a Döbrögiek ezért ki- kapnak; gyönyörű népképviselet, mely mellet a vidéki embernek még az üres országházát sem engedik megnézni.“ — Ezt mondta az az ur és továbbsietett.

Enye János gazda? megnézte kelmed jól azt az urat? . . .

Hogy ne néztem volna notárius uram! ezer közül is megismerném most is, — hiszen három nap mulattunk Pesten, és az egész idő alatt az az egyetlen uriember volt, ki velünk becsületesen szóba állott.

Na János! mernék fogadni kendnek a borjas tehe- nébe, hogy az az ur nem volt más, mint maga Ludas Matyi! a kinek az újságát kelmed is járhatja.

Tyü! áldom a lelkét . . . alig ha el nem találta no- tárius uram, de már így még is bánom míg élek, hogy jobban meg nem néztem.

Financz-románcz.

Megy a fináncz, viszi trafik lába . . .
Kiskokasdnak pusztá falujába,
A faluban egy verem aljába . . .
Szüzdohány van rakva gardamába.

Kipeg, kopog a esizmája sarka . . .
Átkozottul viszket a két marka,
Értesíté a finánczkomiszert . . .
Hogy ma minő pompás gseftre tesz szert.

Merengve a drága gondolon . . .
Hány száz forint leend a jutalom?
A sötétben kissé félre téved,
Czupp . . . egy gödör trágyalébe mélyed.

Trágyalének büzös az illatja . . .
Szegény fináncz még is szagolgatja . . .
Az akezist is kiveszi belőle . . .
Anyit iszik . . . majd meg pukkad tőle.

Nagy nehezen, midőn nyakig ázott —
A trafikhős végre is kimászott,
Káromkodva ballag hazafele . . .
Csepeg róla a maláta leve.

De a fináncz . . . tizet alig lépe.
Hopp . . . a pokol fogadja ölébe?
Dehogy pokol . . . hisz én jól ismerem —
Mit keresett, épen az a verem.

Kakuk.

Egy obsitos cigánybaka beszélgetései.

Régi igazság az, hogy katonának s mesziről jött- nek sokat lehet fillenteni, azért is . . . kötve kell nekik hinni.

X . . . falu egyik kis koresmájában több borozó polgár ült a hosszú asztal körül, köztük volt a nem ré- gen haza jött cigánybaka is. Mint mindenütt hol ket- ten, háznan összejönnek, a világ állásáról foly a beszéd — borozó polgáraink is csak hamar áttértek a politi- kára. — Szóba jött a lefolyt burkus háboru is. Felszólí- tották az obsitost, hogy beszéljen nekik katonai kalan- dokat, írja le nekik a Poroszokat, valjon olyan forma emberek-e azok, mint más, vagy valami táltosok?

Az obsitos nem kérte soká marát, mert a bakánál kivált ha még hozzá cigány is, — készen áll a . . . hazugság. Beszél nagyszerű csatározásokról. Elmondta hogy mint mentette meg többi közt kedves kapitányát a fránya burkusok keze közül; mint vesztettek volna meg itt vagy amott a nagy esatát, ha ő véletlenségből ott ninesen, s több efféle kézzel fogható hazugságokat elősorolt, természetesen mindig ő volt a fő személy.

Bizony hallja kigyelmekek — így folytatta tovább beszédét — nem voltam én mindig ilyen földhöz ragadt, minőnek most látnak! — Azért hogy most már nadragom rongyos, hogy az obsittal kapott fejlesem a talpával való perben van — nem voltam én csak ilyen olyan ember.

Tudja kendtek! mikor én Bécsben, abba a nagy városban feküdtem, hol akkora magas torony van, hogy reggeli hat órától déli tizenkét óráig meg tart mig a te-tejére felnézhetünk, — hej ott volt ám a világ csak! Volt pénz annyi, mint a granáriumban az egérű, kivált az ilyen magas forma embernek, mint én la!

Hát egyszer a többi közt a rezidenciában sirbakon állottam. Egyszer csak jő a király, én haptágot csináltam, ő pedig hozzám jő, rá üt a vállamra s így szolt hozzám nyájasan: „Hogy vagy te Péczú?” Hát csak így komiszan felséges uram ni, se pénz, se posztó, feleltem én. A felség meg esováta a fejét, aztán egy néhány fehér huszast vetett elimbe a porba s fel ment a garádieson, de fél szemével mindig reám sandított, mert tudják kendtek, ha ekkor lehajlok, — halál fia vagyok. Alig is vártam hogy fel érjen, rögtön felszedtem a pénzt, bizony sok jó borra kifutott

Másnap azon vettem észre magamat, hogy talpig új mundurt kaptunk. No Péczú gondoltam magamba, te alig ha rossz fát nem tettél a tűzre, mert hogy ez mind érttem volt, azt szentül hittem. Ki volt paranesolva az egész svadrony. Egyszer csak jő a kapitány, kezébe volt egy nagy fekete peesétes levél, szemé ki volt sirva, s előttünk meg állván így szolt hozzám: Hej Péczú! Péczú! te vagy ennek az indító oka? Mit vétettem én neked hogy elárultál? Fizessen meg az Isten neked ezen jószágodért, hogy engem hivatalomtól meg fosztottál — még egyet fordult, aztán a front előtt fejbe lötte magát.

Lássá kendtek ilyen ember voltam én Bécsben, de magok talán ezt else hiszik ugy-e?

Adomák.

Két falusi gyalog agarászó uracs, rettenően dicsérte egyik a másik előtt saját agarát, — mint cigány a lovát. —

Kimentek tehát próba agarászatra, s fel is ugrattak egy nyulat csakhamar, de mielőtt azt a két agar megközelíthette volna, egy homok buczkán keresztül nyul és agar eltűnt szemek elöl.

A mint tehát az uracsok fáradtan keresnek kutyáikat, szembe jő velök a cigány, kérdik tőle:

„Héh cigány! láttál e erre agarakat futni?”

„Igen is láttam, ugy saladtak arra ni . . . mint a forgó sél.”

„Hát aztán more! a fekete vagy a veres futott elöl?”

„Perse hogy a veres futott elöl.”

„Talán nem jól láttad dáde!” monda a fekete agar gazdája, ki sehogy sem volt a kapott felelettel megelégedve; azért újra kérdezé a cigánytól: „láta e bizonyosan, hogy melyik futott jobban, melyik volt az első?” a fekete-e vagy a veres?

„Igen is láttam mind a két sememmel, hiszen ép az orrom előtt futott el mind a három. Egy kis veres agarka — olyan nagy hosszú füles saladt legjobban, a másik kettő nyomába se hágott az elsőnek.

Na pajtás hallom hogy ügyvéd lettél? Van-e aztán már pered?

„Van bizony nekem czimbora! elég . . . a feleségemmel.”

A csizmadia föld története

X . . . faluban.

A hat sukkos bölcset sok ember láthatta . . .
Mely a két Murait egykoron ringatta,
Most már mind a ketten akkorára nőttek :
Hogy beillenének égi meszelőknek

Régi példabeszéd, mihelyt csizmadia!
Okos annak minden ija—faja—fija;
Tehát a két testvért kellene látni csak —
Hogyan áll kezükben musta, ár és bicsak?

Boldog, boldogtalan tőlük kér tanácsot,
A mihez ők fognak, van is ám áldás ott . . .
És mert nagy szája van a két Murainak :
Megtették a falu kolomposainak.

Egyszer felzudult a falu szegény népe,
Hogy nekik bizony csak több kenderföld kéne; —
De a földes urtól ki merné azt kérni?
Kiált fel Murai : „hát ki más? mint én ni.”

Megindul Murai s a nép sürrü raja,
Követi vezérét nagyja és apraja;
Az egész falunak ifja ugy mint véne . . .
Gyors lépésekben a földes urhoz méne.

„Méltóságos goróf!” — így kezdé Murai . . .
Nagyságtok e falu jóttevő urai!
A kenderföld kevés — kérjük tehát szépen,
Adjon egy darabkát még kegyelemképen.

Nem is vezett kárba a szép szó és kérés, —
Szólt a gróf : „tehát a kenderföldjüket kevés?
Volt hü jobbágyimra vala mindig gondom
Háromszász lépés-el ezennel megtoldom.”

És indult Murai! . . . a tömeg nyomába —
Hogy az új adományt vegye birtokába . . .
Örült, ugrándozott a falunak népe :
Mert Murai mindig egy egy ő l e t lépe.
Ennek emlékére — így mondja a rege:
Csizmadia föld lön a kenderföld neve.

Tatár Matyi.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Mondja csak Mihály gazda! hozott valami jót a khüvetónk az országgyűlésről? khend csak thodhatja, mert hiszen Mihály bátya volt a leghübb fükhortese.

Mihály. Hozott ám lityfenét... azt mondta: hogy várnunk kell még, — az ország tartsa meg a koronázást,

vagy mint ő szokta mondani... a keresztelőt, azután majd bőviben leszünk mindennek.

Iczik. Hát a dohányról nem beszélt a khüvet ur? khell e még nekem khenteknek sokáig árulnom a trafikot?

Mihály. De bizony szóllott arról is valamit, ha jól értetem azt mondta hogy: az idén még minden úgy lesz, mint volt, mert a monopoliumnak még igen sok tubákja és dohányja van a magazinokban, előbb azt kell fogyasztani, a tubákat a nimetnek, a dohányt pedig a magyarnak.

Iczik. Hát restoraczió mikor lesz már Miskha bátya! emlékszik még khend arra; mikhor a khüvetünk azt ánzógolta, hogy ha ütöt megválasztjuk, a mostani beamtereket mind ki dobálja? nü... thalán már elfelejtette khend!

Mihály. No az igaz, hogy azt ígérte... mert csak kellett valamit ígérnie... mivel a nép ragaszkodását magának megszerezze, — de lássa szomszéd! ha már új évig úgy marad minden, mint eddig volt, akkor a mostani beamtereket is kár változtatni, mert ezek a jó urak ismerik már a rendszert, nem kell nekik beletanulni. Aztán meg az is hiba ám lássa szomszéd, hogy ninesen pénzünk a tisztviselők fizetésére, tehát olyannal kell beérnünk a milyen van. Én most is azt mondom... hogy rosszul tette az országgyűlés, hogy a mi követünkre nem hallgatott. Őt kellett volna megtenni finánczminiszternek. Bezzeg lett volna bankó annyi... mint ő Budán zsidógyerek... Vihettük volna zsákkal a vásárra, mint a esőves kukoriczát...

Iczik. Mihály gazda!... csak látom én, hogy khend még is okos ember... nem olyan thükfilkó, minőnek én gondoltam, hiszen khend épen oly gyönyürségeesen beszél mint Besze János.

Ludas Matyi gyorspostája.

Friss ujságot mondok
Most a pudlikumnak,
Érzsem már a sagát...
A nagy báborunak.
Jaj csak... ast tudnám hogy
Ki az ellensigem?
Seretnék én azssal
Kibikilni sipen.
Sörnyü veszidelmes
Azs a gyüisüs puska...
Akárki lü vele...
Burkus vagy a muska.

Kedves gyűjtőlnkaek: Horváth Imre, Vajdavits György, Gánóczy Flóris, Skriván István, Szatmári Károly, Simásko Bolezláv, Lott postakiadó uraknak:

*Buzgó pártfogását ha meg nem köszönénk:
Nemes szíveök iránt méltánytalan lennénk.*

J... József huszárörmesternek Felső-Ausztriába: A küldött becses arcképet betettük az albumunkba, ott van annak méltó helye... Azokat a huszárcsinyeket alig várjuk.

K... Imrének Öcsödre: „a mult és a jelen” jövőre megjelen.

B... Ernőnek Ipoly-Nyékre:

Szeretné azt írni mostan Ludas Matyi,
Nyere a sorsjegye... E s k e l e s! zaplatyi,
A nyertes számokhoz közel sem járt ám a
Huszezerháromszáz tizenegye száma.

Oláh Lajos polgártársnak Kisujszállásra: „Ludas Matyi” nem politikai ujság, hogy az országgyűlési határozatokról bővebb és plane komoly tudósításokat hozzon. Ha ezeket kívánják tudni polgártársak! akkor járassák a „Magyar ujságot” ezt ajánljuk.

Zilahy Pál urnak: A „hétfejú Sárkány??”-nak hozánk intézett sürgönyében kerestük a viccezet, de fájdalom! nem találtuk. Szja! az élezlap szerkesztéséhez is érteni kell, mint a pipaszár sütéshez. Mi tehát nem utaljuk önt az „1848”-nak adott replikánkra, csak annyit monduak önnek: „sok lud disznót gyöz.”

A kiadó-hivatal sürgönye.

Gasparik Gusztáv urnak Csévre: Ludas Matyira a „Pesti Hírnök”-höz még márczius 30-án beküldött előfizetési pénzt a kiadó-hivatal csak április 12-én a reclamatio vétele után kapta meg, — s így az 13 napig levert a Pesti Hírnöknel.

Kérelem.

Minden becsületes magyar embert, kinek az alkotmányos

„LUDAS MATYI”

jelen második száma keze közzé kerül és azt elolvassa, honfiai tisztelettel felhivok: hogy a magyar nép ezen legolesőbb és legmulattatóbb képes ujságát ismerősei körében terjeszteni sziveskedjék.

Előfizetési-ára 3 óra csak **1 frt.**, felévre **2 frt.**

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba három korona-uteza 18-ik szám alatt küldendők.

MÉSZÁROS KÁROLY,
tulajdonos és felelős szerkesztő.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Panda és társai) 3 korona-uteza 18. sz.